

и проч. Толкози ми е останало въ ума, отъ колкото съмъ видѣлъ и слушалъ по тѣзи въпроси и рѣкохъ въ кратицѣ да спомѣнѣхъ, за да ги научятъ онѣзи, които не ги знаехъ.

Сливненци тоже распалени отъ Ник. Михайловски за наука, призовахъ ме на 1859 г. за Директоръ на тѣхнитѣ училища, дѣто сѣщо основахъ Полугимназия, както въ Шуменъ, до 1862 г. Въ онова врѣме станѣхъ въ Сливенъ тържественно испъжданието на Едирненския епископъ, Кирила, както слѣдва на кратко описанието тукъ, до колкото помня.

Едирненския Митрополитъ, бѣше проводилъ окръжно заедно съ Епископа си Кирила, за приличното му приемане и припознавание, като неговъ намѣстникъ. Сливненци въобще еднодушно, распалени противъ Гръцкитѣ Владици, гудихъ въ черковата Святи Димитрия Аналой ли, не помнѣхъ, машалла ли, и подиръ едно съвѣщание въ общинската стая, излѣзохъ и единъ при много зрители отиде при горящитѣ овоцени свѣци, подпали Владишкото окръжно и, като изгорѣ, каза на присѣтствующитѣ, че това значи, неприпознаването вече на Гръцкитѣ Владици. А въ черкова срѣщу недѣля доде Владиката въ черкова съ Диякона си, който щомъ захванѣ да го опѣва на гръцки, възрастни и малки дѣца, ученици, викахъ: Български искаме, Български, Български, не щемъ гръцки, дору най-сетѣ Диякона влѣзе въ Олтара. Подиръ черкова, като се върнахъхъ ученицитѣ въ училището и съ тѣхъ заедно доста народъ, азъ казвахъ отъ високо сѣдалище срѣдъ двора и градината, като слово, на присѣтствующитѣ доста трогателно, съ сѣщата смисълъ за неприпознаването на Гръцкитѣ Владици. И тамъ имахъ ученици Михаила Икономовъ, Христа Самсаровъ, Илия Жечкоглу, Тодоръ Икономовъ изъ Жеравна, Г. Бѣловъ, Цвѣтковъ, Вѣлнаровъ, и пр. и пр. Същевременно прѣподавахъ и на първия класъ на ученицитѣ отъ Сливенъ и Клуцухоръ.